

Arrest

nr. 260 931 van 21 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 april 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 mei 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 februari 2018 dient verzoekster bij de Belgische Ambassade te Moskou een aanvraag in tot afgifte van een visum voor kort verblijf. Op 19 maart 2018 wordt de aanvraag geweigerd.

Op 9 augustus 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoondochter mevr. A.M., van Nederlandse nationaliteit. Op dezelfde dag wordt aan verzoekster een bijlage *19quinquies* afgegeven.

Op 6 september 2019 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoondochter van Nederlandse nationaliteit. Op 3 maart 2020 wordt aan verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 20).

Op 27 maart 2020 dient verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoondochter van Nederlandse nationaliteit.

Op 16 september 2020 wordt aan verzoekster opnieuw een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 6 oktober 2020 dient verzoekster wederom een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoondochter van Nederlandse nationaliteit.

Op 2 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 april 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.10.2020 werd ingediend door:

Naam: P.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)1966

Geboorteplaats: Etchmiacin

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met haar schoondochter A., M.(...) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid 4° van de wet van 15/12/80.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, eerste lid 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende documenten overlegd:

** Verklaring op eer vanwege een derde in verband met de financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs.*

** Attest OCMW Antwerpen dd 12.11.2020 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon geen financiële steun hebben aangevraagd tot deze datum van het OCMW.*

** Attest van State Revenue Committee van de Republiek Armenië dd. 18.12.2020 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen inkomsten had in haar land van herkomst voor de periode van 01.2013 tot 11.2020. Verder wordt er geen nieuw bewijs voorgelegd over eventuele eigendommen van betrokkene in het land van herkomst. Er kan dus niet uitgesloten worden dat betrokkene over eventuele eigendommen kon beschikken in haar land van herkomst of origine. Bij de vorige weigeringsbeslissing dd 16.09.2020 had betrokkene een attest van het kadaster te Armenië dd. 13.03.2020 voorgelegd, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendommen bezit in haar land van herkomst. Echter,*

dit attest staat op naam van A. A. G.. Er kan dus niet uitgesloten worden dat betrokkene wel degelijk in het bezit is van een eigendom.

** Attest OZ vermoedelijk met arbeidsongeschiktheidsuitkeringen op naam van de referentiepersoon. Dit document is voor onze dienst onleesbaar! Uit de vorige weigeringsbeslissing dd 16.09.2020 blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschiktheidsuitkeringen ontvangt.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er werd enkel een verklaring voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene reeds financieel/materieel werd ondersteund door de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt verder ook dat betrokkene sedert 23.09.2019 ononderbroken tewerkgesteld is. Het is dus uitgesloten dat betrokkene voorafgaand aan huidige aanvraag ten laste was van referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert 06/09/2019 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft dit betrekking op de situatie in België en niet op die in het land van herkomst.

Gelet op de bovenstaande elementen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing niet dat verzoekster voorafgaandelijk aan de bestreden aanvraag en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Nederlandse schoondochter), doch stelt primo facie dat verzoekster niet aantoonbaar effectief onvermogen te zijn om reden dat het niet uitgesloten is dat zij over nieuwe eigendommen kon beschikken in haar land van herkomst of origine.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoekster ten laste moeten zijn van zijn Nederlandse schoondochter en zij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege haar.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden.

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De voorwaarde van het ten laste "zijn" in art. 40ter, §2, juncto art. art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de vrw. impliceert dat het moet gaan om een bestaande toestand. Vermits in het voormelde art. 40ter, §2 uitdrukkelijk sprake is van de familieleden die "de Belg" (...) "vergezellen of zich bij hem voegen" en het vergezellen van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, moet worden aangenomen dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (cfr. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing daarentegen niet dat de aan verzoekster verleende bijstand oprecht en structureel van aard is.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. Verwerende partij toont niet aan dat verzoekster in Armenië arbeid zou hebben verricht.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoeker.

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster ten laste was van haar Nederlandse schoondochter.

Dit gegeven wordt nergens in de bestreden beslissing betwist. De loutere algemene verwijzing naar het gegeven dat zij niet afdoende zou hebben aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon volstaat in casu niet.

Integendeel: verwerende partij stelt dat verzoekster een attest van de State Revenu Comité van de Armeense Republiek naar voren bracht, waaruit onmiskenbaar blijkt dat verzoekster over geen inkomen beschikte gaande van de periode van 01/2013 t.e.m. 11/2020. Het ontbreken van enige vorm van inkomen en de ontstentenis van enig onroerend goed impliceert een objectieve indicatie dat verzoekster effectief afhankelijk was van de financiële en/of materiële steun van haar Nederlandse schoondochter.

Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist.

TEN TWEEDE moet verzoekster tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland.

Dit werd tevens aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten dd 13.03.2020 N° AT-13032020-99-0379 waaruit blijkt dat er geen staatsregistratie van eigendomsrecht inzake enig onroerende goed op het territorium van de republiek Armenië op naam van verzoekster geregistreerd staat.

In dit attest staat expliciet vermeld dat de "applicant" Mevr. A. A. is.

Betrokken heeft dit attest opgevraagd middels een volmacht, doch levert een simpele lezing van dit attest dat dit attest effectief betrekking heeft op Mevr. P. H.. De stelling vanwege verwerende partij is derhalve manifest incorrect en in strijd met de inhoud van dit formeel document waarvan de authenticiteit niet in vraag wordt gesteld.

Uit het louter gegeven dat dit attest in een eerdere aanvraag werd voorgelegd, doch verwerende partij in de huidige beslissing overgaat tot bespreking en motivering, kan er worden gecopncludeerd dat verwerende partij dit attest als een volwaardig document catalogiseert in het kader van de huidige aanvraag.

Verzoekster heeft in de besteden aanvraag tevens aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Armenië. Dit gegeven wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Nederlandse schoondochter en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie, in functie van haar schoondochter, van Nederlandse nationaliteit. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster de schending aanvoert van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, bepaling die slaat op de bloedverwanten in neergaande lijn, terwijl de aanvraag is ingediend als familielid van een burger van de Unie in opgaande lijn, in functie van haar schoondochter met de Nederlandse nationaliteit. De bestreden beslissing is correct genomen met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit voorgaande volgt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is en dus niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoekster betoogt dat rekening dient te worden gehouden met de financiële en sociale omstandigheden. De verwerende partij toont niet aan dat zij in Armenië arbeid zou hebben verricht. Bovendien heeft zij een attest van de State Revenu Comité van de Armeense Republiek voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen inkomen had van 2013 tot en met 2020. Zij bezit evenmin een onroerend goed in Armenië. Aldus was zij effectief financieel en/of materieel afhankelijk van haar schoondochter.

De Raad merkt op dat verzoekster niet betwist dat zij moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid moet *in concreto* worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

Verzoekster gaat eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij sedert 29 september 2019 ononderbroken tewerkgesteld is (dus voor het indienen van de aanvraag op 6 oktober 2020). Verzoekster betwist dit niet, laat staan dat zij het motief weerlegt. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is aldus dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag tewerkgesteld is en bijgevolg niet ten laste was van haar schoondochter.

Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het bewijs van haar eigen inkomsten aantoont dat zij niet ten laste is van de referentiepersoon. Gezinshereniging wordt toegestaan aan bloedverwanten in opgaande lijn van Unieburgers voor zover ze ten laste zijn van de Unieburger, met name aantonen hulpbehoevend te zijn van de Unieburger en niet zelf in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Aangezien verzoekster tewerkgesteld is en over een inkomen beschikt, maakt verzoekster geenszins aannemelijk ten laste te zijn van haar schoondochter, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekster doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk door de verwijzing naar een attest van de State Revenu Comité van de Armeense Republiek. Verzoekster betwist immers niet dat zij sinds 29 september 2019 tewerkgesteld is en over een inkomen uit de tewerkstelling beschikt.

In het tweede onderdeel van het middel wijst verzoekster erop dat zij niet over een inkomen beschikte in haar land van herkomst en dat uit het Attest van Comité van het Kader Republiek Armenië blijkt dat zij niet over een onroerend goed beschikt in Armenië.

Het determinerende motief dat verzoekster over een eigen inkomen beschikt, houdt in dat als geen gegronde kritiek wordt geuit op dit motief, de bestreden beslissing overeind blijft. Verzoekster weerlegt dit motief niet. Verzoekster gaat in op de tenlasteneming in het herkomstland en wijst op het gebrek aan onroerende eigendom in Armenië, maar gaat voorbij aan de vaststelling dat zij niet ten laste was van de referentiepersoon in de maanden voor de gedane aanvraag omdat zijzelf inkomsten verwerft. Verzoekster toont geenszins aan dat zij de materiële ondersteuning van de referentiepersoon behoeft, rekening houdend met haar eigen inkomen sedert 23 september 2019. Verzoekster toont met haar betoog, dat voornamelijk betrekking heeft op de tenlasteneming in het herkomstland en het niet

behandelen van bepaalde stukken, niet aan dat zij materiële steun nodig heeft van haar Nederlandse schoondochter.

De voorwaarde van het ten laste “zijn” in 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Zelfs indien al kon bewezen worden dat verzoekster in het herkomstland ten laste was van haar schoondochter - *quod non* - dan nog moet voldaan worden aan de voorwaarde dat verzoekster ten laste van haar schoondochter is. Het motief dat het uitgesloten is dat zij voorafgaand aan huidige aanvraag ten laste is van de referentiepersoon, volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Verzoekster weerlegt het determinerende motief, dat voldoende is om de bestreden beslissing te schragen, niet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN